

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa  
6.Kbf.88/2016/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. január hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos személy által kötelezettségszegéssel elkövetett vesztegetés büntette miatt **I.r.** vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. április 13. napján kihirdetett 43(III.)Kb.21/2015/86. számú ítéletét **I.r.** vádlott és **II.r.** vádlott tekintetében megváltoztatja.

A vádlottak korrupciós bűncselekményének jogszabályi megnevezése a Btk. 294. § (1) bekezdés I. fordulat, (3) bekezdés I. tétel a) pont aa) alpontja.

A vádlottakkal szemben alkalmazott intézkedést 1-1 (egy-egy) év börtönbüntetésre, valamint lefokozás katonai büntetésre súlyosítja.

A vádlottakkal szemben alkalmazott szabadságvesztés végrehajtását 2-2 (kettő-kettő) év próbaidőre felfüggeszti.

A vádlottak a szabadságvesztés végrehajtása esetére legkorábban a büntetésük kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

A vádlottakat vagyonelkobzás címén külön-külön kötelezi 5.000-5.000,- (ötezer-ötezer) forint megfizetésére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja.

Indokolás

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. április 13. napján kihirdetett 43(III.)Kb.21/2015/86. számú ítéletével **I.r.** és **II.r.** vádlottakat bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény 250. § (1)-(3) bekezdésébe ütköző társtettesként, hivatalos személy által kötelezettségszegéssel elkövetett vesztegetés büntetében, ezért mindkét vádlottat megrovásban részesítette. A vádlottakat külön-külön 137.420 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 496.284 forint bűnügyi költség tekintetében megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész három napi gondolkodási időt követően fellebbezést jelentett be a vádlottak terhére súlyosításért, a vádlottakkal szemben szabadságvesztés büntetés és lefokozás kiszabása érdekében. Fellebbezésének indokolása szerint a korrupciós bűncselekményt elkövető vádlottakkal szemben a jelentős időmúlás ellenére törvénysértően enyhe jogkövetkezményt alkalmazott az elsőfokú bíróság, amikor őket megrovásban részesítette.

Indítványozta ezért, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú határozatot megváltoztatva a vádlottakat végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetésre és lefokozásra ítélje az új Btk. alkalmazásával, továbbá velük szemben vagyonekobbzást is rendeljen el.

A vádlottak és a védőik felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A vádlottak védői közösen terjesztették elő fellebbezésük indokolását. Ebben kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel következtlenül értékelte a bizonyítékokat, amikor a német tanúk vallomásának terhelő részét elfogadta, míg azon vallomásrészeket, amelyek a vádlottak javára szolgáltak kirekesztette. Hivatkozott az alapeljárások adataira, különösen arra, hogy a második eljárásban felmentő ítélet meghozatalát követően semmilyen új bizonyíték nem merült fel, amely a vádlottak bűnösségét alátámasztotta volna, ellenben továbbra sem kerültek feloldásra azok az ellentétek, amelyek a német tanúk vallomásában mutatkoztak. Ezek álláspontjuk szerint a vádlottak öltözkéire, az általuk használt szolgálati gépjárműre és annak matricázására, továbbá az intézkedés helyére vonatkoztak. Érvelésük szerint nem kizárt, hogy a tanúk tévedtek a velük szemben intézkedő rendőrök által használt gépkocsi rendszámát illetően. Fenntartva a perbeszédben is előterjesztett álláspontjukat kifejtették, hogy nem kizárt, hogy a német tanúkkal szemben az intézkedés megtörtént, azonban nem bizonyítható, hogy ezt az intézkedést a vádlottak hajtották volna végre, illetve nem kizárt, hogy azt más rendőrök végezték. Ezért elsősorban az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlottak bizonyítékok hiányában történő felmentését, másodlagosan az ítélet megalapozatlansága miatt az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozták.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.590/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn, míg a védelmi jogorvoslatot nem tartotta megalapozottnak. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mérlegelési jogkörében állapította meg a történeti tényállást, amely felülbírálatra alkalmas. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, azonban tévedett, amikor a vádlottak cselekményét az elkövetés idején hatályos jogszabályok alapján és nem a hatályos Btk. rendelkezéseire figyelemmel bírálta el, mivel a hatályos büntető törvénykönyv a vádlottakra nézve kedvezőbb elbírálást tesz lehetővé. Egyetértett a cselekmény jogi minősítésével, azonban az előzőekre figyelemmel indítványozta, hogy a vádlottak bűncselekményét a másodfokú bíróság a hatályos Btk. szerint jelölje meg. Fenntartva az ügyész súlyosításra irányuló indítványát kifejtette, hogy a vádlottakkal szemben a jelentős időmúlás és a kedvező személyi körülményeik ellenére felfüggesztett szabadságvesztés és lefokozás kiszabása indokolt, továbbá megfelelő jövedelmükre figyelemmel nem mellőzhető a pénzbüntetés kiszabása sem. Indítványozta ezért az elsőfokú ítélet indítványa szerinti megváltoztatását, a vádlottakkal szemben 10.000 forint vagyonekobbzás alkalmazását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője fellebbezését és annak írásbeli indokolását fenntartva szükségesnek tartotta kiemelni, hogy a harmadik megismételt eljárásban új bizonyíték nem merült fel, az elsőfokú bíróság ugyanazokat a bizonyítékokat értékelte, mint amit a Székesfehérvári Törvényszék felmentő ítéletében is értékelte. Álláspontja szerint azonban a katonai tanács a bizonyítékok értékelése során nem volt következetes. Véleménye szerint helytelen volt az elsőfokú bíróság azon eljárása, amely során csak a vádlottakra terhelő körülményeket vette figyelembe és nem foglalkozott az eljárás fel nem oldott ellentmondásaival. Fenntartva jogi álláspontját kifejtette, hogy nem bizonyítható, hogy a vádlottak elkövették a terhükre rótt bűncselekményt, ezért megismételve indítványát, a vádlottak felmentését, illetve az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A II.r. vádlott védője fellebbezését és annak írásbeli indokolását fenntartva csatlakozott védő társa által előadottakhoz. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a védelem által megjelölt ellentmondásoknak, álláspontja szerint téves azok bagatelizálása. A szolgálati gépjármű típusa, matricázása, a vádlottak által viselt ruházat mind olyan ellentmondás, amelyet az elsőfokú bíróságnak ítéletében nem sikerült feloldania. Tévesnek találta e körben a bíróság azon álláspontját is, hogy a rendőrség és a police felirat tekintetében azért nem jelentős az ellentmondás, mivel az a tanú tudatában összemosódhatott. e körben hivatkozott a tanú azon vallomására, amikor maga is meglepődött, hogy nem magyarul szerepel a feliratozás a szolgálati gépjárművön. Elképzelhetetlennek tartotta továbbá, hogy a német tanúk ne ismerték volna fel a szolgálati gépjármű VW típusát. Jogi álláspontja szerint kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy a vádlottak elkövették a terhükre rótt bűncselekményt, ezért indítványozta felmentésüket, amennyiben a bíróság erre lehetőséget nem látna, úgy pedig az ítélet hatályon kívül helyezését.

A vádlottak utolsó szó jogán tett nyilatkozatukban egyezően adták elő, hogy nem követték el a terhükre rótt bűncselekményt és csatlakoztak a védőik által kifejtettekhez.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján mindkét vádlott tekintetében teljeskörűen felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a vádlottakkal szemben még a Székesfehérvári Nyomozó Ügyészség 2006. november 25-én emelt vádat, majd a vádlottakat először a Fejér Megyei Bíróság 2010. május 10-én kelt 6.B.300/2006/25. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a terhükre rótt bűncselekményben és őket 1-1 évi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 100.000-100.000 forint pénzbüntetésre és lefokozásra ítélte. A Fővárosi Ítéltábla a 2010. december 10-én kelt 6.Bf.248/2010/6. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. A megismételt eljárásban a Fejér Megyei Bíróság 2013. április 10-én kelt 5.B.12/2011/52. számú ítéletével a vádlottakat felmentette, majd a Fővárosi Ítéltábla 2014. szeptember 18-án kelt 3.Bf.350/2013/9. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A harmadszorra megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa az eljárási szabályokat betartotta, és a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében írt iránymutatásnak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást. A másodfokú bíróság álláspontja szerint törvényes volt a tanúk írásbeli vallomásának engedélyezése, azok felhasználása, illetve a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent, illetve ismeretlen helyen tartózkodó külföldi tanúk az eljárás korábbi szakaszaiban tett vallomásainak ismertetése. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyalásának megismétlése során lehetőséget látott arra, hogy azt az iratok ismertetésével tegye meg.

A vádlottak az eljárás során következetesen tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését, és érdemi védekezést terjesztettek elő. Ennek lényege szerint nem folytattak intézkedést a német állampolgárságú tanúkkal szemben, tőlük nem fogadtak el pénzt, nem mulasztották el intézkedési kötelezettségüket.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak által előterjesztett védekezést ellenőrizte. Körültekintően vizsgálta, hogy a vádbeli időpontban milyen szolgálati gépjárművek milyen rendszámokkal tartózkodhattak az adott körzetben, milyen volt a gépjárművek feliratozása, hol kerülhetett sor a vádlottak által lefolytatott intézkedésre, illetve milyen ruházatot viseltek. Ennek során értékelte az általa közvetlenül kihallgatott tanúk vallomását, illetve ismertette **tanú1**, **tanú2** és **tanú3** írásbeli vallomásait. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a tanúk a szükséges figyelmeztetés után tették

meg vallomásaikat, mely során fenntartották az eljárás korábbi szakaszaiban személyesen is megtett vallomásaikat. A korábbi eljárásokban kihallgatott **tanú2**, továbbá **tanú3** határozottan felismerte a vádlottakban azokat a rendőröket, akik velük szemben intézkedtek.

Az elsőfokú bíróság továbbá ismertette az eljárás során beszerzett okirati bizonyítékokat, amelyeket szintén a bizonyítás részévé tett. Ezek közül kiemelendő a vádlottak útírányterve, a rendőrség tájékoztatása a szolgálati gépjárművekről.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a logika szabályai szerint indokolta meg, hogy miért nem fogadta el a vádlottak tagadásában megnyilvánuló védekezését, illetve minden egyes olyan ellentmondással kapcsolatban kifejtette álláspontját, amelyek a védelem szerint felmerültek az ügyben. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság erre vonatkozó érvelése is megfelel a logika szabályainak. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében állapította meg ítéleti tényállását, minden releváns bizonyítékot mérlegelési jogkörébe vont, és azokat logikusan értékelte külön-külön, illetve azokat egymással összevetve is.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása a vádlottak személyi körülményeiben bekövetkezett változással szorul kiegészítésre, illetve az általa megállapított történeti tényállás kiegészítése annak hiányossága miatt szükséges.

A Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a másodfokú bíróság a következőkkel egészíti ki az elsőfokú bíróság ítéletét. **I.r.** vádlottat 2016. január 01-én zászlósi rendfokozatba léptették elő. Kiegészíti továbbá az ítélet 5. oldal 1. bekezdésében írtakat azzal, hogy a vádlottak magatartásukkal megszegték a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (2) bekezdésében, illetve az elkövetéskor hatályos, Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 3/1995. (III.1.) BM rendelet 6. § (1) bekezdésében írt intézkedési kötelezettségüket.

Az előzőekben írt kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapjául.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványok nem alaposak. Az előzőekben írt kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítélete teljesen megalapozott, továbbá nem merült fel olyan eljárási szabálysértés sem, amely indokolná az ítélet hatályon kívül helyezését. Az elsőfokú katonai tanács az előzőekben kifejtettek szerint ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a hatályon kívül helyező végzésben előírtak szerint folytatta le a bizonyítási eljárást, indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak felmentését célzó védelmi fellebbezések szintén nem alaposak.

Az elsőfokú katonai tanács mérlegelési jogkörében állapította meg ítéletének tényállását a védelmi fellebbezések lényegében az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadják. A másodfokú eljárásban új bizonyíték, vagy tény nem merült fel, megalapozatlansági okot a másodfokú bíróság nem észlelt, ezért nem értékelhette eltérően a bizonyítékokat sem, mint ahogy azt az elsőfokú katonai tanács értékelte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát a felmentésre irányuló fellebbezések a Be. 351. § (1) és Be. 352. § (3) bekezdésében meghatározott felülmérlegelés tilalmára figyelemmel eredményre nem vezethetett.

A másodfokú bíróság megjegyzi továbbá, hogy a védelem által megjelölt ellentmondások lényegében a közvetett bizonyítékok zárt logikai láncának hiányosságára utalnak, azok akkor vezethetnének eredményre, ha csupán közvetett bizonyítékok állnának rendelkezésre. Jelen esetben azonban az előzőekben megjelölt tanúk határozottan felismerték a vádlottakat az eljárás korábbi szakaszaiban, mely vallomások közvetlen bizonyítékként vehetők számba. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a bizonyítékokat, amikor megállapította az ítélet történeti tényállását.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és helyesen minősítette azt társtettesként, hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettének. A másodfokú bíróság azonban egyetértett azzal az ügyészi állásponttal, hogy tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottak cselekményét annak elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvény szerint bírálta el. A jelenleg hatályos büntető törvénykönyv a vádlottak terhére rótt cselekmény kedvezőbb elbírálását teszi lehetővé, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a vádlottak korrupciós bűncselekményének jogszabályi megjelölését a Btk. 294. § (1) bekezdés I. fordulat (3) bekezdés I. tétel, a. pont, aa./ alpontja szerint jelölte meg.

A vádlottak a Btk. 459. § (1) bekezdés 11/k. pontja alapján hivatalos személyként jártak el, kötelességüket megszegték, amikor intézkedési kötelezettségüknek anyagi ellenszolgáltatás miatt nem tettek eleget, ezért társtettesként megvalósították a hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettét.

A vádlottakkal szemben alkalmazott intézkedés helyett büntetés kiszabása érdekében előterjesztett ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Az elsőfokú katonai tanács a vádlottak bűnösségét 2-8 éves büntetési tétellel fenyegetett korrupciós bűncselekményben állapította meg. A másodfokú bíróság egyetértett azzal az ügyészi állásponttal, hogy a jelentős időmúlás, illetve a vádlottak kedvező személyi körülményeire ellenére sem állapítható meg, hogy fennállnának a megrovás alkalmazásának törvényi előfeltételei, mely szerint a vádlottak terhére rótt bűncselekmény az elbíráláskor már ne lenne, vagy oly csekély mértékben lenne veszélyes a társadalomra, hogy a vádlottakkal szemben büntetés kiszabása, vagy más intézkedés alkalmazása szükségtelen.

A másodfokú bíróság ugyanakkor a jelentős súlyú enyhítő körülményeket értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a vádlottakkal szemben nem szükséges a törvény szigorának alkalmazása, és az enyhítő rendelkezés kimerítő alkalmazásával lehetőséget látott, hogy a vádlottakkal szemben felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki. Ezért a Btk. 82. § (2) bekezdés c./ pontja, valamint a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján a vádlottakat 1-1 évi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapításakor a Btk. 37. § (2) bekezdés a./ pontja alapján járt el, mivel a vádlottak büntetnben lettek marasztalva. A bíróság a szabadságvesztés végrehajtása esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

A vádlottak a terhükre rótt bűncselekmény miatt méltatlanok szolgálatuk további ellátására, és rendfokozat viselésére, ezért a másodfokú bíróság őket a Btk. 137. §-ban írt lefokozás büntetésre is ítélte.

A vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság a törvény kötelező rendelkezése ellenére nem alkalmazott vagyonekobjást. A másodfokú bíróság egyetértve az ügyészi indítvánnyal, a vádlottakkal szemben a Btk. 71. § (1) bekezdés f./ pontja alapján 5.000-5.000 forint vagyonekobjást is alkalmazott.

A másodfokú katonai tanács ugyanakkor a jelentős hiteltartozás visszafizetésével terhelt vádlottak tekintetében nem látta indokoltnak pénzbüntetés alkalmazását, álláspontja szerint annak a Btk. 50. § (2) bekezdésében írt kötelező előfeltételei az adott esetben nem állnak fenn. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa ezért nem adott helyt ebben a tekintetben az ügyészi fellebbezésnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa helyes indokainál fogva mindkét vádlott tekintetében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1)-(2) bekezdésén és az előzőekben megjelölt jogszabályokon alapszik.

Budapest, 2017. január hó 4.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete **I.r.** vádlott és **II.r.** vádlott tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

, 2017. január hó 4.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.  
a tanács elnöke